

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

15

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DEZE WEEK
in
"KUIFJE"
een nieuw tekenverhaal

MONSIEUR VINCENT

tekst en tekeningen van
RAYMOND REDING

Ben je lid van de club?

IN nummer 13 heb ik jullie uitgelegd hoe jullie de rooster moeten gebruiken die bij iedere lidkaart gegeven wordt en tevens de sleutel gegeven van het cijferschrift zodat jullie iedere geheime boodschap van ons blad kunnen oplossen.

Hier volgt nu een vraag en ik zou graag hebben dat jullie deze in alle oprechtheid beantwoorden.

R	L	I	E	M	A	R	A	H	T
M	N	A	E	J	E	E	E	E	A
N	L	E	B	E	J	G	E	L	O
N	E	A	D	M	E	S	D	W	D
I	J	E	E	T	I	B	N	E	E
E	D	N	N	S	W	W	Y	E	E
L	S	R	T	G	T	A	K	A	J
R	T	-	N	-	E	E	B	K	E
U	L	K	L	E	E	E	I	N	A
D	F	D	J	A	S	E	V	A	T

En jij, ben je reeds lid van de club? Zo neen, waarop wacht je om je aan te sluiten? Schrijf ons een briefje, vraag inlichtingen en wordt lid van onze grote familie!

Aan al mijn vrienden, leden en niet-leden, m'n hartelijkste groeten!

ONZE BRIEVENBUS

Maria en Julia Debrauwere, Brugge. — Heb je het ontbrekende nummer ontvangen? Dank voor jullie hartelijke en interessante brief die me veel plezier deed. Beste groeten.

Emiel Michiels, Eename. — 'k Zou je wel eens willen zien met die nieuwe Kuifje's pet! In nummer 13 van «Kuifje» vind je de sleutel om de cijferboodschappen op te lossen. Hoop spoedig eens een antwoord van je te zien voor onze rubriek «Jullie krijgen het woord».

Eric Vermeire, Roeselare. — Een fijne brief die je me schreef! Heel spoedig komt je geliefkoosd verhaal terug, heb nog een beetje geduld. Zodra onze vriend Cuvelier uit de U.S.A. thuiskomt, zullen we dit in ons blad aankondigen. Beste groeten voor alle vrienden uit Roeselare!

De Club van Knokke. — Hier een hartelijke groet aan allen! Ik hoop dat jullie heel spoedig een clubleider zullen verkozen hebben en dat er niet meer zal getwist worden! Dank voor de inlichtingen over de zeehonden!

Herman Lange, Den Haag. — Om me beet te hebben moet je vroeg opstaan, hoor! In een olifantenslurf zitten er juist geteld 40.000 spieren! En geen mens heeft ooit een ratelslang horen ratelen alvorens ze aanviel! Da-ag.

G. Bellon, Schoten. — Dank voor je wensen en belangstelling. Ik heb je kaart ook doorgegeven aan de door jou vermelde tekenaars. Met een stevige handdruk.

Michel van den Bosch, Muizen. — Een reportage wordt opgenomen zoals men liederen opneemt, doch gewoonlijk niet op een plaat maar op band. Zo'n band kan men naar believe knippen en weer aan mekaar zetten om de opname sluitend te maken. Na gebruik of, na enkele tijd, wordt de band vernietigd.

Daniel van Deynze, Bellem. — Dank voor je mooie kaart en vriendelijke wensen. Ik hoop dat je een aangenaam verlof hebt doorgebracht en dat op school alles opperbest gaat.

Godfried Boets, Bellem. — Het doet altijd plezier van trouwe lezers een briefje of kaart te ontvangen. Hartelijk dank en beste wensen voor de nieuwe en laatste trimester!

KUIFJE

LIJFBLAD

van alle jongens en meisjes tussen 7 en 77 jaar!

Administratie, Redaktie en Publiciteit: Lombaardstraat, 24, Brussel.

Uitgever-Directeur: Raymond Leblanc. — *Drukkerij:* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — *In Nederland:* W.A. Palm, Boekenimport en export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag. Telefoon: 11.14.90. Giro: 4239.10.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Sterke Jan en zijn vriend Koen werden gevangen genomen door de Vrijbuiters van het Heksenbos. De hoofdman der bandieten belooft hen de vrijheid indien ze drie krachtproeven kunnen doorstaan...

De vrijbuiter voelt dat hij het onderspit zal moeten delven en grijpt heimelijk zijn dolk...

(Wordt voortgezet.)

Kiwi

Het vogeltje van O.L. Heer

Verhaal van A. de la TOURRASSE

Geïllustreerd door J. LAUDY

De luiken van de kleine kamer waar Leentje te bed lag, waren half gesloten om de brandende Julizon te weren. Leentje 's handen waren heet en haar voorhoofd klam, ze woelde heen en weer en kon de slaap niet vinden. Ze hoorde de stem van haar moeder en de zware bas van de dokter, die bij de voordeur afscheid nam.

— Hoe vind je haar vandaag, dokter ?

— Leentje zou moeten eten, veel eten om die ziekte te boven te komen, mevrouw.

— Ik weet het wel, dokter, maar ze wil niet eten. Ze heeft nergens trek in en 'k weet werkelijk niet meer wat ik moet gereed maken...

Het geluid van de stemmen stierf weg en Leentje keek naar het stukje blauw van de hemel dat doorheen de spleten van het luik zichtbaar bleef. De hitte werd nog ondraaglijker en een grote bromvlieg zoemde door de kamer. Leentje zuchtte diep en op dit ogenblik verscheen Kiwi aan het venster. Hij liet een trillertje en keek met zijn kleine oogjes, waarin het zonlicht straalde, de sombere kamer in.

Kiwi draaide zijn vinnig kopje van links naar rechts en vond het misschien nog zo kwaad niet, want meteen huppelde hij door open raam naar binnen.

— Dag, Leentje, zei hij. Ik ben Kiwi en kom van de eilanden waar rode en blauwe orchideeën bloeien. Ken je die bloemen, Leentje ?

Zie je niet dat ik geen pluimenkleed heb zoals de vogels uit deze streek ? Ik ben blauw en rood, en als de zon straalt, zie je ook groen, purper en geel schitteren. Ik ben zo klein dat je me in je hand kunt houden, Leentje, en ik zing heel de dag ! Dat komt waarschijnlijk omdat ik zo blij ben en Kiwi heet ! Leentje, heb je ooit een vogel gezien die Kiwi heet ?

— Kiwi ! Kiwi ! riep Leentje.

— O je wilt weten hoe ik van de eilanden naar hier gevlogen ben ? 'k Weet zelf niet juist hoe alles er is toegegaan. Op zekere dag was het erg heet, veel heter nog dan hier, en ik zoog de koele drank uit een diepe, purperrode bloemkelk. Plotseling zat ik in een net gevangen en werd meegenomen. 'k Hoef je toch niet te vertellen dat het mensen waren die me de vrijheid ontstolen hadden ! Eigenlijk weet ik niet waarom ze mij juist uitkozen, want ginds, in mijn geboorteland, zijn er duizenden vogels die nog veel mooier zijn dan ik...

We gingen vele, vele dagen en eindelijk stonden we aan de oevers van de grote, blauwe zee en ik zag voor 't eerst in mijn leven een schip. Een echt schip was het, Leentje, maar ik was niet gelukkig; 'k bibberde dag en nacht van kou...

M'n meester verkocht me en ik werd opgesloten in een ruime, mooie kooi. Maar een kooi, hoe ruim ook, is een triestig iets als je gewend bent aan de heerlijke vrijheid ! De eerste gelegenheid tot ontsnappen heb ik dan ook gegrepen en ben weggevlogen. 't Werd er niet beter om, want de stad is vol vreemde, wilde, vreselijke geluiden ! De mensen houden alleen maar van lawaai en drukte, en nergens vond ik een plaatsje waar ik ongestoord m'n liedje kon zingen. Toen kreeg ik je kamertje in 't oog. 't Was er stil, je gezichtje beviel me en ik ben dan maar binnen gevlogen. 'k Stoor toch niet, Leentje ?

— Kiwi ! Kiwi ! zei Leentje vriendelijk.

Kiwi zette zich op het bed, huppelde, streek z'n pluimen glad en kweelde zijn hoogste liedjes.

Diezelfde avond dronk Leentje een grote kop vleesnat zonder tegenstribbelen. Ze sliep in terwijl Kiwi zong, was een hele nacht rustig en toen ze wakker werd begroette Kiwi haar luid en vrolijk.

Leentje en Kiwi werden dikke vrienden. Leentje kruimelde brood en Kiwi kwam de brokjes uit haar hand pikken. En als Kiwi zong, at Leentje al wat men haar voorschotelde, zodat ze weer sterk werd en de koorts iedere dag afnam.

Moeder lachte weer en de dokter kreeg schik in z'n kleine zieke. Hij babbelde soms een poosje met haar en schepte er genoegen in Kiwi te plagen, die het vooral op zijn ouwe, zwarte hoed gemunt had.

— Kiwi, jij bent de onbeschaamdste vogel die ik ooit gezien heb. Mijn hoed is geen spek voor jouw bek. Blijf er maar af, rakker !

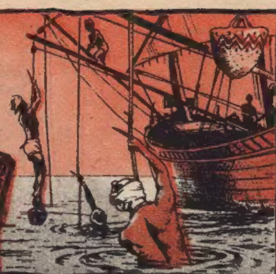
Maar Kiwi stoorde zich niet aan dit verbod en begon opnieuw met zijn scherpe snavel in de hoed te kerven, terwijl hij de dokter ondeugend aankeek. De dokter maakte zich boos en Leentje schaterde het uit van pret. Moeder sloeg het toneeltje gade en dankte God omdat Hij Kiwi gezonden had om haar dochtertje te genezen.

De stralende Zomer ging voorbij en het werd Herfst. Reeds vier maanden woonde Kiwi in de kamer van Leentje. De dokter kwam niet meer, want Leentje mocht opstaan en in de tuin wandelen. Ze had rozige wangen gekregen en was een heel stuk gegroeid ! Ze hoefde ook geen bittere drankjes meer te slikken, doch mocht alles eten wat heur hartje lustte. Kiwi voelde zich echter niet lekker; hij kon slechts leven in de volle zon en het regende zo dikwijls en 't was zo koud dat hij er stijf en stram van werd. Iedere dag klonk zijn liedje weemoediger, zijn veren werden dof en hij liet zijn kopje hangen.

Op zekere morgen wekte hij Leentje met hoge, blijde trillertjes. Het meisje lachte, maar dan zweeg het stemmetje en Kiwi tuimelde op de grond. Kiwi, de kleine vogel van de eilanden had zijn afscheidslied gezongen. Leentje was immers genezen en dus zijn taak volbracht. Wellicht had O.L. Heer hem teruggeroepen en zingt hij nu voor eeuwig in de hemel...

DE PARELVISSERS

De inboorlingen en hun hoofdman Otaru hebben vernomen dat Perez, beschuldigd van hoogverraad, veroordeeld werd en ook Manrico verdacht wordt. De inboorlingen snellen hun vrienden te hulp en maken zich zonder moeite meester van het schip van de onder-koning...

Het wordt morgen en de eerste zonnestralen kleuren de zee en het mooie palmeiland... Plotseling weerklinken honderden stemmen. Het zijn de inlanders die hun boten gemeerd hebben in de baai. « Otaru !... Otaru !... » roepen ze.

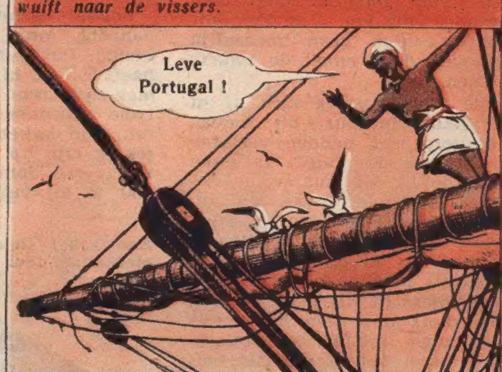

En daar roepen de vissers opnieuw...

Otaru kruipt in de grote mast van het schip en wuift naar de vissers.

Het nieuws, dat Manrico en Perez op het eiland blijven, wordt overal met geestdrift begroet. Heel het eiland viert feest...

Nog dezelfde dag keert de onder-koning terug. Manrico en Perez zeilen naar Jafna waar de parelvissers op hen wachten. De voorspoed en de vrede, die door een avonturier 'n ogenblik in het gedrang waren gebracht, heersten weer op Ceylon en Manrico en Perez werden door de inlanders vereerd en bemind omdat ze een goed hart hadden.

EINDE

De volgende week : DE GIEREN DER ZEE...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die de reis als verstekeling meemaakte, brengt het er levend af. Hij sluit vriendschap met de Zonen van de Leeuw en tracht Sophie en Yves te redden, die door de Bama-Fantous gevangen genomen werden...

EEN diepe, grenzeloze stilte verpletterde het in duisternis gehulde dorp. Het scheen wel of er geen leven meer was. Geen briesje, geen lokroep afkomstig uit de verre brousse, geen gekir van een of ander insect.

Alle zintuigen tot het uiterste gespannen ging Dzidziri langzaam verder, daarbij trachtend ieder gevaar te raden. In de schedel van het dier, die Dzi als een kap over zijn hoofd had getrokken, waren gaten geboord zodat men de omgeving kon zien. Dzi ontdekte echter geen menselijk silhouet, doch enkel de zwarte hutten.

De jongen vroeg zich af of de Bama-Fantous, bij toeval, het dorp niet hadden verlaten gedurende de dag? Intussen naderde hij de hut, waar Sophie opgesloten was en hij herinnerde zich dat er overdag twee schildwachten uitgezet waren. Dzi kroop zo goed hij kon, hij hoopte de Bama-Fantous hierdoor te misleiden en hen plots door een soort van eerbiedige schrik te verlammen, bij het zicht van het heilig monster dat hij verbeeldde.

Daar was de hut met de zware, door een grendel in massief hout gesloten, deur... Niemand sprong op om de ingang te verdedigen... Nog een stap, en nog een... Dzidziri keek oplettend om zich heen, het krokodillenvel hinderde hem en verlamde zijn bewegingen. Het kwam er op aan geen enkele fout te begaan! Hij moest Sophie bevrijden... Dzi richtte zich een beetje op en schoof het hout, dat de deur sloot, weg... Nu zal hij binnengaan... Hij is in de hut...

En hij luistert, hij luistert en vermoedt in de duisternis van de hut een benauwde ademhaling... Plotseling, brutaal, flitst een helder, wit licht over hem heen... Een onderdrukt gekreun en dan is alles weer donker. Dzi schuift het paneel terug. Hopelijk heeft niemand daar buiten die klaarte gezien. Dzidziri heeft dadelijk begrepen dat het Sophie was, ja zij is het, het kan niemand anders zijn dan Sophie die haar electrische zaklamp heeft bewaard en er gebruik van maakte toen ze de deur hoorde opengaan. Bij het zien van het vreselijk monster, is ze in bezwijming gevallen.

Dzidziri werpt de hinderlijke, stinkende huid af, gaat tastend door het donker en fluistert:

— Juffrouw... juffrouw Sophie... Heb geen schrik... ik ben het, Dzi... je vriend.

Blindelings gaat hij door de hut waar geen lichtstraal van buiten kan doordringen en stoot zich herhaaldelijk aan de palen van het ruwe timmerwerk.

— Juffrouw...

Eindelijk! Hij heeft zijn hand gelegd op een lichaam dat ineenkrimpt van schrik. Sophie kan niet geloven dat dit alles waar is... welke vreselijke nachtmerrie beleeft ze op dit ogenblik? Hoe zou ze kunnen bevroeden dat hun gezel met de rosse haren zich bij hen op het heilig eiland is komen voegen?... Sedert twee dagen kende ze al te sterke emoties: de val van het vliegtuig, de komst van de Bama-Fantous...

— Ik zeg je toch dat ik het ben...

Ja, en toch is dat die echte straatjongensstem van Dzi...

— Jij? murmelt ze. Dat is onmogelijk!

— Toch wel!... Ik ben gekomen om je te redden... Knip je lamp aan, doch scherm ze af met je hand en je zult zien...

Sophie gehoorzaamt. Eigenaardig, wat een macht die kleine Parijzenaar over haar heeft!... Ja, hij is het. Dzidziri met zijn rond gezicht waarin twee schrandere ogen schitteren, zijn kaken vol sproetvlekjes en zijn lip met de schaduw van rosse dons erboven. Maar wat is hij vuil! Zijn klederen hangen in lompen en zijn fietspantoffels zijn gescheurd.

— Mijn arme Dzi... Wat een gedacht ook, voor verstekeling te spelen!

— Ik heb er geen spijt over.

— Hoe ben je hier geraakt?

— Dat vertel ik je later. Nu moeten we hier wegkomen en dit zo snel mogelijk!

— Ben je alleen?

— Laobé wacht ons aan de uitgang van het dorp. De Zonen van de Leeuw zullen ons een handje toesteken.

Vergeet hij dat hun vlot vernield en meegenomen werd?... Dat geeft niets! Eerst en vooral moeten ze daar wegkomen. Dzi is reeds opgestaan en neemt Sophie bij de hand.

— Kom...

Ze zucht moedeloos, want ze gelooft niet aan de redding.

— Ze zijn zo talrijk, zo talrijk... Je hebt er geen idee van, Dzi... En dan...

Haar stem is nauwelijks hoorbaar; ze herinnert zich de overtocht van het krokodillenmoeras in een prauw en de opengesperde muilen van de monsters. En daarna de ceremonie waarbij men zou gezegd hebben, dat die kruipdieren de mensen gehoorzaamden. Welk mysterieus pact verbindt die zwarten met de moerasbewoners?

— Heb vertrouwen. Ik ben tot hier geraakt...

Ze geeft zich een sekonde over aan de hoop, doch dan schiet de gedachte aan Yves haar plotseling door het hoofd.

— We mogen hen niet verlaten, Dzi... Ja, Yves en Mr. Davricourt. Ze zitten opgesloten in een andere hut. We werden gescheiden toen de Bama-Fantous nabij de wrakstukken van het vliegtuig opdoken. Yves wou vechten, doch bezweek voor de overmacht. Ik zag hem verdwijnen...

Een schel licht flitste plotseling door de duisternis...

— Leeft hij nog?

Sophie de Manowska knikt bevestigend.

— Ja. Gedurende de dag hebben hij en ik herhaald gezongen om met elkaar in contact te blijven. Ik weet dat hij leeft. Helaas, Mr. Davricourt is stervend; zijn wonden zijn ontstoken... Dzi, als ik eens zong om hem te melden dat je hier bent... Hij zou ons kunnen aanduiden waar hij zich bevindt.

— Wacht...

Dzi moet even nadenken. De beelden volgen mekaar in duizelingwekkende vaart op. Ze dansen een sarabande in zijn hoofd. In de dakgoot op de hoogste verdieping van de building heeft hij, zelfs tijdens de spannendste ogenblikken, nooit zo iets onmogelijks beproefd. Sophie zal wel gelijk hebben. Ze kan zingen en Yves vertellen van ze van plan zijn. Yves zal antwoorden en hij, Dzidziri, zal de bewerker zijn van de ontsnapping van de chef-piloot!...

— Vooruit, besluit hij.

Helaas, waarom gaf hij Sophie de tijd na te denken? Ze murmult:

— Hij zal Mr. Davricourt nooit willen verlaten.

— We nemen hem mee.

— We kunnen hem niet vervoeren. Daarvoor hebben we een draagberrie nodig... en meer volk. Ze zullen ons dadelijk ingehaald hebben... Neen, Dzi, je bent lief, maar laat ons hier... red jezelf. Je was een dwaas je leven hier te wagen. Indien je de kans hebt hier vandaan te komen en je bereikt een bewoonde plaats geef je alarm.

— Ik heb gezworen hier slechts met jou vandaan te gaan, juffrouw...

Er steekt zoveel energie in de stem van de jongen met de nu eens zware, dan weer scherpe buigingen, dat Sophie in het donker de schouders ophaalt. Ze glimlacht en drukt de arm van haar kleine gezel.

— Wil je het echt? Zweer je me dat we alles zullen in het werk stellen om Yves te bevrijden?... 't Is maar...

Ze voltooit haar zin niet. Dzi heeft het gezworen. Hij neemt het jonge meisje bij de hand en trekt haar mee naar de drempel. Daar is de deur. Hij voelt de omtrekken met de vingers. Hij duwt, de deur beweegt niet. Hij duwt harder en hoort dat de grendel tegen de houten schootplaat stoot.

Men liet hem slechts tot hier komen om hem des te beter te kunnen vangen...

Volgende week:
DE MARS NAAR HET ALTAAR

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer zijn Mamelukken van Napoleon geworden en hebben reeds tweemaal het leven van de keizer gered. Napoleon wil hen belonen...

(Wordt voortgezet.)

KLUDDE MET ZIJN KETEN

EEN GREEP UIT DE VLAAMSE FOLKLORE

ONLANGS hoorde ik een paar knapen uit de buurt duchtig kibbelen. Natuurlijk om een niemendal. Schelden op zichzelf is reeds alles behalve mooi, maar op een gegeven ogenblik zei de oudste, een snaak van twaalf jaar : LELIJKE KLUDDE !

Toen heb ik hem even gevraagd, of hij wel goed wist wat hij zei, en of hij wist wat voor een rekel die Kludde was. Neen, hij wist het niet.

Om de kibbelpartij in der minne te regelen,, stelde ik de bengels voor, hun over Kludde een en ander te vertellen.

Lelijke Kludde !

We weten nu allemaal, dat al die vertelsels over spoken en over zonderlinge wezens, die in het koren of in de rivieren zouden leven, fel bij de haren getrokken zijn. Zulke wezens hebben in werkelijkheid nooit bestaan, en als de mensen « dachten » dat ze zulk een wezen gezien hadden, is het steeds hun verbeelding geweest, die hun parten speelde.

Hoe kwamen onze voorouders op de zonderlinge gedachte, dat de rivieren, bronnen, moerassen en beken door watergeesten bewoond werden ? Indien de mens niet over zulk een grote verbeelding beschikte, zou men daar nooit toe gekomen zijn. In het geruis van de beek die over de rotsblokken snelt, of van de vloed op wiens bodem ronde kiezelsteentjes rollen, meende de aandachtige wandelaar een zachte, geheimzinnige muziek te horen. Wie kon het zijn, die daar in het water zong ? En... wie doodt de mensen, die in het water vallen ? Wie trekt die sukkelaars zo onweerstaanbaar naar de diepte ? Al die vragen leidden tot het antwoord, dat daar beneden iemand leefde.

En het duurde natuurlijk niet lang, of men hield bij hoog en bij laag staan, dat men dergelijke wezens met eigen ogen had gezien ! De mensen overdrijven zo gaarne...

Welnu, **Kludde** was een van die ingebeelde gasten, die in Vlaanderen zogezegd verblijf hielden. Hij was vooral in Brabant, Antwerpen en Limburg bekend. Over zijn eigenlijke oorsprong deden de gekste geruchten de ronde, en natuurlijk bracht men er eveneens de heksen bij te pas. Men geloofde vroeger immers ook, dat er vrouwen bestonden, die konden toveren met de hulp van de duivel, terwijl het enige, dat men die oude wijfjes in werkelijkheid zou kunnen aanwrijven is, dat het misschien niet al te pluis was in hun bovenkamer. Maar daar konden ze eigenlijk zelf ook niet veel aan doen...

De buitenlieden herkenden Kludde reeds van uit de verte. Bemerkten zij twee blauwe vlammetjes, die in hun richting kwamen, dan namen de boeren dadelijk de vlucht, want dat waren de ogen van het spook !

Men zag hem — of liever : men meende hem te zien ! — in de gedaante van een hond, een kalf, een haas, een geitje en zelfs... als een varken, dat opeens in rook verging.

Dat het geloof aan Kludde er in het begin van onze eeuw bij de West-Brabantse buitenlieden nog diep inzat, is gebleken uit de vertellingen die vóór de eerste wereldoorlog onder het volk nog de ronde deden. Sommige mensen hadden werkelijk de bibber op het lijf en beefden als een riet, wanneer ze met hun historietjes uitpakten.

Een oude pachter van Sint-Pieters-Kapelle bij Edingen, wist te zeggen dat zijn vader eens met Kludde had kennis gemaakt.

« Ik was toen een knaap van vier jaar oud zei de pachter. Mijn vader bewoonde het pachthof dat in de streek bekend stond als de « Hoeve Wannes », gelegen voorbij « De Drankkuip », een herberg te Bever. Op zekere dag werd een van onze paarden ziek en 's avonds trok mijn vader naar Galmaarden, om de paardenmeester te halen. Maar deze was afwezig en vader, het wachten moe, trok terug naar huis. Het was inmiddels nacht geworden en nadat hij een kwartier onderweg was, hoorde hij achter hem een gerucht, alsof er een paard kwam aangestormd. Hoe meer het dier naderde, hoe duidelijker vader het rammelen van een ketting hoorde. « Kludde met zijn keten ! », riep vader verschrikt, en maakte een kruisteken.

» Toen Kludde hem had ingehaald, sprong het spook opeens in de beek, naast de weg, en vergezelde vader alzo een eindje. Hij begon te zweten van angst en opeens, niet goed meer wetende wat hij deed, sprong hij naar de kant van de beek en sloeg met zijn stok naar Kludde. Maar deze begon gevaarlijk te briesen, zette zich op zijn twee achterste poten, sprong uit de beek en wipte op vaders rug. Met die zware last, zag vader zich verplicht

Dat waren de ogen van het spook...

Wie trekt die sukkelaar ?

het op een lopen te zetten, tot aan de hoeve. Daar liet Kludde hem los en sprong in de stal, bij de paarden. Vader stormde het huis binnen, wekte moeder en toen wij door al dat gerucht eveneens wakker werden, stelden wij vast dat hij de spraak verloren had ! Rond drie uur 's morgens hoorden wij een paard in stormpas het erf verlaten en vader kreeg op hetzelfde ogenblik zijn spraakvermogen terug... Sidderend vertelde hij zijn wedervaren en wij gingen kijken naar de stal. Wij vonden er onze vier paarden dood op de vloer liggen, zonder een uiterlijk teken van letsel. Tegen de morgen kwam de paardenmeester toe en sneed de paarden open. Hun lijf krioelde van kleine slangen ! Na zestig jaar moet ik nog huiveren, als ik er aan denk... »

Aldus vertelde de pachter. Of het werkelijk echt gebeurd is, zoals hij beweerde, dat is een ander paar mouwen !

ROESCHAARD, DE SCHRIK DER VISSERS.

In Vlaanderen kende men nog andere watergeesten. Aan de kust vertelde men over **Roeschaard**, de schrik van de vissers. Lag een schuitje 's nachts kalm op zee, dan zag de waker opeens Roeschaard verschijnen. De kwelduivel kroop langs de zijkant uit de golven omhoog en deed door zijn gewicht het vaartuig zodanig overhellen, dat het bijna omsloeg. Met zijn gehuil « Roes, Roes, Roes ! » sprong hij dan terug in het water.

Trok men het net op, dan zat Roeschaard er soms in. Schaterlachend verscheurde hij de mazen en verdween weer in zee. Maar ook de vissersvrouwen ondervonden zijn plagerijen. Het gebeurde dat een kindje erbarmelijk naast een hut lag te schreeuwen. Een medelijdende vrouw nam het wichtje op en verzorgde het, tot de vermeende vondeling eensklaps luid begon te lachen en met zijn gewone kreet « Roes, Roes ! » langs de schouw verdween.

In het Land van Waas was het **Osschaard**, die dergelijke poetsen bakte en zich eveneens in gelijk welk dier kon veranderen. Hij vertoonde zich slechts bij duisternis en heerste in het Oostvlaamse rijk der sloten, watergangen, poelen en plassen. Evenals zijn kornuiten sprong hij de late reizigers op de rug en liet zich door hen dragen. Was Osschaard slecht gemutst dan moest de visser met lege korven huiswaarts keren. Men kon zijn gunst echter verwerven, door hem een offer te brengen : de eerste vis die gevangen werd, diende voor Osschaard terug in het water geworpen te worden. Maar zelfs als men dit offer had gebracht, sprong Osschaard de vissers soms nog op de rug en nam hij hun de vangst weer af. Soms hoorde men hem met bellen rinkelen of kettingen slepen.

Tot dezelfde soort kwelgeesten behoorde de even fantastische, ingebeelde figuur van **Lange Wapper**, die zijn vaste schuilplaats zou gehad hebben in de talrijke vlieten en ruien, die eertijds de stad Antwerpen doorsneden en thans overwelfd zijn.

Osschaard.

Alhoewel deze waterduivel zich doorgaans met ondeugende moppen vergenoegde, werden hem ook wel minder onschuldige plagerijen toegeschreven. Dronkaards stonden bij hem in geen goed blaadje : hij draaide hun simpel de nek om !

Evenals de andere watergeesten, kon Wapper zich verdubbelen en op verschillende plaatsen tezelfdertijd, in verschillende gedaanten verschijnen.

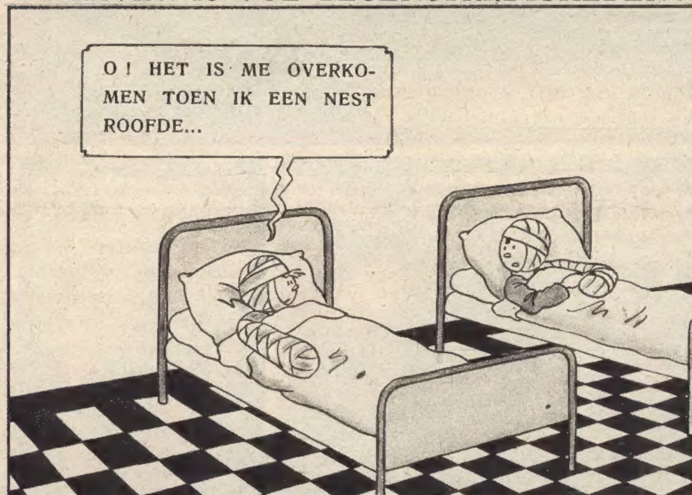
Toen de ruien en vlieten overwelfd werden, werd hij in zijn bedrijvigheid gedwarsboomd, maar dit schijnt niet de eigenlijke oorzaak van zijn verdwijnen te zijn geweest, doch wél het feit — aldus de volksmond — dat de beeldjes van Onze Lieve Vrouw sedert twee eeuwen te Antwerpen overal zo talrijk geworden zijn, dat Wapper haast geen stap kon verzetten zonder er een te ontmoeten. Dat deze beelden de waterduivel een voortdurende kwelling waren, spreekt vanzelf. Lange Wapper heeft dan zijn boeltje bijeengescharreld en zich bij zijn kornuiten gevoegd... in Fantasia. Waar zij — laten wij het hopen — tot het einde van de eeuwen zullen blijven.

Lange Wapper.

De avonturen van Kwik en Flupke

'T LEVEN IS VOL TEGENSTRIJDIGHEDEN !

De KUIFJE'S BON

Wolfgang Couck, Denderleeuw. — Je bons goed ontvangen, doch je stuurde me slechts 30 punten in plaats van 50. Ik verwacht dus de rest. Beste groeten.

Jacques van Houcke, Hasselt. — Dank voor je lange brief en je gunstig advies omtrent de bons. Zodra het album « De Sigaren van de Pharao » van de pers komt, wordt dit in ons blad aangekondigd. Nog wat geduld !

Onbekende lezer uit Aarschot die ons 47 punten zond, 23 Victoria's en 24 Palmafina's, wordt verzocht zijn adres op te geven.

Jacques Homas, Mechelen. — Zoals je zult merken is het album van Reinaert de Vos voortaan te krijgen in ruil voor 600 punten.

●

Hier volgt dan de volledige lijst van de geschenken. De prentkaarten van KUIFJE zijn thans verkrijgbaar alsmede het album van REINAERT DE VOS, dit laatste tegen 600 punten.

		Aantal punten.
1.	Vijf reeksen van 40 vignetten « REINAERT DE VOS », per serie (1)	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren (2)...	20
3.	Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren	60
4.	Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks	70
5.	Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6.	Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren	100
7.	Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8.	KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé (*)	350
9.	Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé ...	—
10.	Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers)	450
11.	KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé (*)	500

(1) De eerste reeks bevat de vignetten van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(1) Verkrijgbaar : « De Schat van Scharlaken Racham », « Kuifje in Amerika », « Het Zwarte Eiland », « De Krab met de Gulden Scharen ». Vermelden : boekje « A », boekje « B » en de titel.

(*) Nog niet verkrijgbaar.

OPGELET !
Vrienden, raadpleeg de geschenkenlijst en tel jullie punten drie maal vooraleer ze ons te zenden ! Er zal geen gevolg meer gegeven worden aan de aanvragen die niet vergezeld gaan van het JUISTE AANTAL punten !

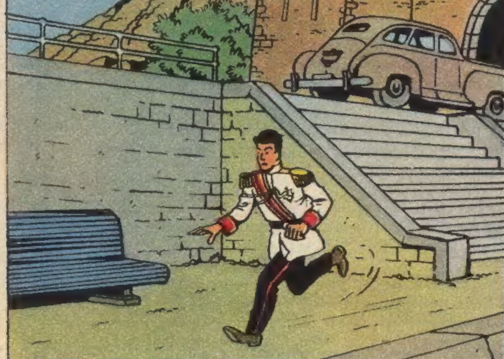

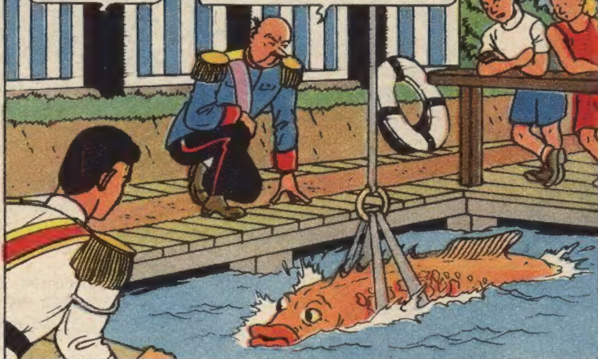
DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

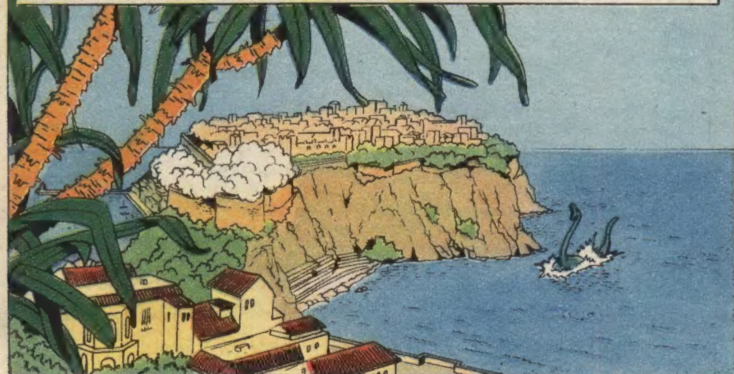
Onze vrienden denken dat alleen Prosper de grote ramp nog kan afwentelen en willen hem met een lading springstof onder de buik van de brachiosaurus sturen...

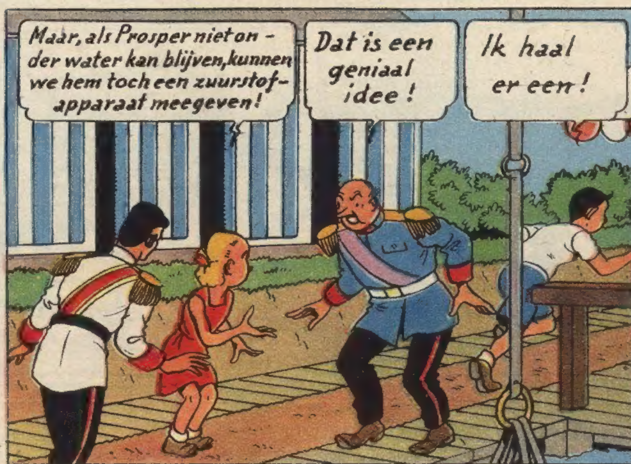

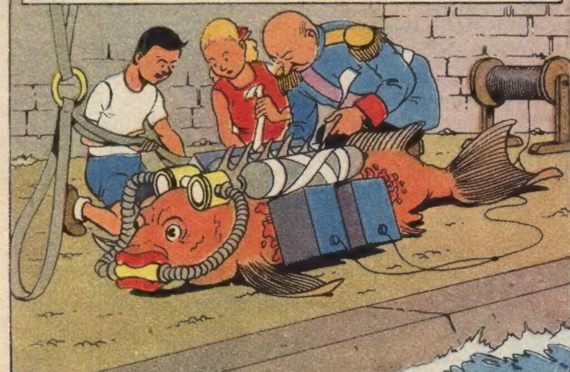

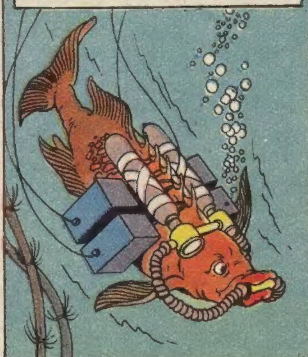

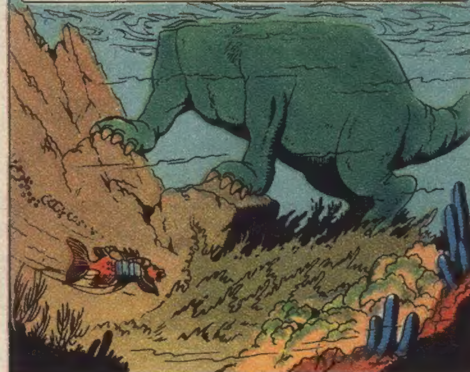

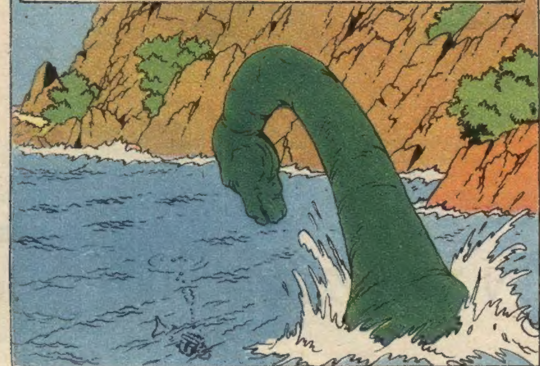

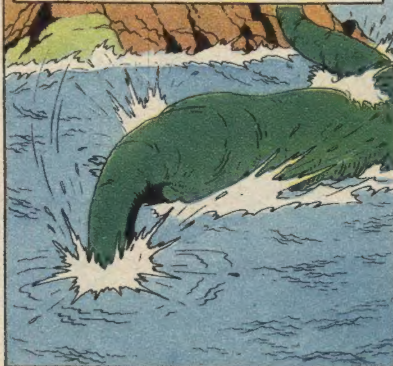

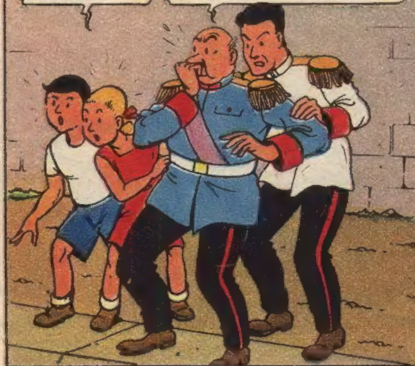

(Wordt voortgezet.)

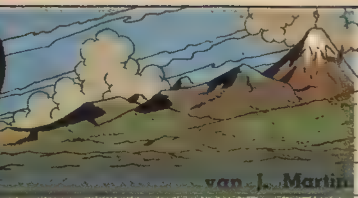

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Teksten en tekeningen van J. Martin

Segabal is het huis van de oude geleerde, Lydas, binnengedrongen om er een plan te stelen. Alex verrast hem en wil hem dwingen zich over te geven...

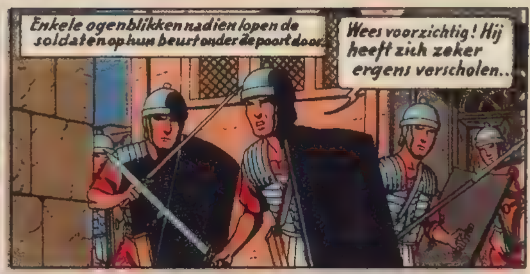

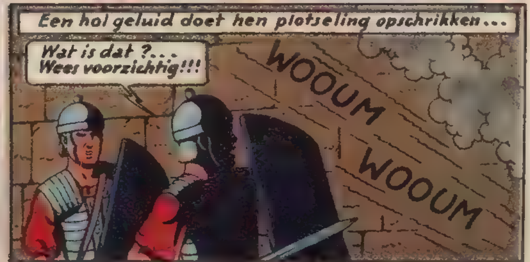

(Wordt voortgezet.)

WETEN JULLIE

★ dat de grootste diamant die ooit in Brazilië werd gevonden 729 karaat weegt? Diamant de hardste stof is die men kent en de diamantslijpers die iets van « brut » afweten in Zuid-Amerika naar waarde worden geschat?

★ dat de blauw-witte diamanten de waardevolste zijn en aan sommige stenen twee en zeventig facetten geslepen worden?

★ dat er niet minder dan twintig duizend soorten orchideeën zijn en dat ze zowel in de brandende zon bloeien als in het donkere, zompige oerwoud en zowel op een boom als op een steen groeien?

★ dat er geen plant ter wereld — zelfs niet de mammoetsboom — zo traag groeit als de orchidee?

★ dat ze nu kan sterven omdat men haar drie jaar geleden niet regelmatig begoot of een muis voor twee jaar haar wortel doorknaagde?

★ dat sommige soorten na de bloeitijd stengel en bladeren afwerpen om water te sparen? De mooiste orchidee Cattleya labiata heet en dertig bloemen ineens draagt? Een orchidee hoofdzakelijk uit water bestaat en slechts een gering deeltje vaste stof bevat?

WETEN JULLIE

★ dat er kolibris zijn die slechts één gram wegen en men dus duizend van deze kolibris nodig heeft voor één kilo?

★ dat er zeshonderd soorten zijn en iedere kolibri zijn eigen jachtterrein heeft waarop hij niemand anders duldt?

★ dat hij liefst aan rode bloemen zuigt en een trekvogel is die van Noord naar Zuid met zijn geliefkoosde bloemen meetrekt? Er bergkolibris zijn die tegen de sneeuwgrens wonen, daar waar men nog alleen de condor aantreft?

★ dat de kolibris in Europa niet gedijen en geen gevangenschap verdragen?

★ dat men alleen in Rio de Janeiro twee paartjes gevangen houdt en men deze, om ze in leven te houden, niet minder dan vier duizend kubiekmeters ruimte heeft gegeven?

Al deze en nog veel andere interessante gegevens leest men in het boek « Kleinode der Natur », door Richard Katz, uitgegeven door de uitgeverij Eugen Rentsch, te Erlenbach-Zurich.

Een boeiend boek sprankelend van fijne humor dat de rijpere lezer veel leesgenot verschaft. H.

HET RAKE ANTWOORD

DE beroemde prof. N. Rüdiger doceerde tegen het einde van de vorige eeuw anatomie aan de universiteit te München. Hij was vroeger kapper geweest, tot een kleine erfenis hem in staat stelde een wetenschappelijke loopbaan te kiezen. Sommige studenten keken op hem neer om zijn nederige afkomst. Eens zag Rüdiger, dat een student in de snijkamer werkte met een bot mes.

— Waarom heb je dat mes niet geslepen? vroeg de professor.

— Kan ik niet, was het antwoord, want ik ben nooit barbier geweest.

Rüdiger bekeek de onhebbelijke jongeman aandachtig en antwoordde dan :

— Daar ben ik van overtuigd, want als je ooit barbier was geweest, zou je het thans nog zijn!

EEN kommandant maakte zich vreselijk boos omdat geen enkele recruut zijn bevelen verstond.

— Jullie zijn domkoppen, schreeuwde hij. Een ezel is goed genoeg om jullie te bevelen... Hier, luitenant, neem het kommando over!

TOM POES EN DE WATERGEEST

DE Uitgeverij de Bezige Bij van Amsterdam heeft ons een mooi geïllustreerd en prachtig uitgegeven jeugdboek ter bespreking opgezonden : « Tom Poes en de Watergeest. » Vele lezers zullen de figuur van de kleine Tom Poes al wel kennen uit tekenverhalen die in sommige dag- en weekbladen verschijnen. Dit boek is echter geen album in de aard van die van Hergé, Jacobs, Vandersteen of Cuvelier, maar een verhaal van een zestigtal bladzijden dat met talrijke veel- en tweekleurige platen verlucht wordt. De liefhebbers van dierenverhalen krijgen hier hun gading. Zij zullen het boek met veel plezier lezen.

Even lachen

ER waren een paar karweitjes op te knappen en mevrouw had de timmerman laten komen. Nauwelijks was deze met zijn knechtje aan 't werk of hij hoorde mevrouw tegen het dienstmeisje zeggen :

— Liesje, ga eens naar boven en kijk of m'n juwelenkist wel goed gesloten is.

Daarop wendde de timmerman zich tot zijn knecht met de volgende woorden :

— Jantje, breng mijn horloge en ketting terug naar de zaak, want het schijnt in dit huis niet pluis.

★

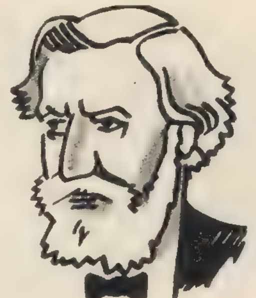
LAATST stapte er te Parijs een reiziger in de trein. Hij nestelde zich in een hoekje met het inzicht een uiltje te vangen. Alvorens echter de ogen te sluiten, maakte hij aan een knoop van zijn vest een bordje vast waarop men volgende tekst kon lezen :

« Ik ben, wat men noemt, een doorsnee Fransman. Ik ben geen voorstander van een of andere politieke partij. Of de oorlog in Korea nog lang zal duren, weet ik niet en ik weet ook niet of de Verenigde Naties er beide partijen zullen kunnen van overtuigen, dat het beter is de wapens neer te leggen. Zoals iedereen, vind ik de belastingen véél te hoog. Het is erg koud vandaag, maar ik hoop dat het in Juni beter weer zal zijn. Ik geloof niet aan een derde wereldoorlog. Daarmee zijn alle onderwerpen voor een treinconversatie uitgeput en ik verzoek m'n medereizigers vriendelijk me te wekken in Amiens, daar ik me naar Arras begeef. Hartelijk dank. »

★

VERDI DRAAIDE ZICH OM IN Z'N GRAF!

OP het programma van de schouwburg van Graz stond Verdi's opera « La Traviata ». De dirigent werd ziek en daarom vroeg de directeur van de schouwburg aan de jonge musicus, die de koren instudeerde, of hij de dirigent niet zou willen vervangen. De jonge koorleider stemde dadelijk toe en werd van dit ogenblik ongenaakbaar voor al zijn vrienden en kennissen. Hij liep de hele dag rond met de partituur van « La Traviata » onder de arm en gunde zijn collega's geen blik of groet meer.

Toen besloten deze de kleine koorleider eens een ferme poets te bakken. Haase, een acteur die bijzonder goed was voor komische rollen en een buitengewoon mimisch talent had, spande zich in voor de zaak...

Op de grote avond boog de ex-koorleider voor de nokvolle zaal en kon zijn ogen haast niet geloven, toen hij in de eerste loge rechts de grote meester Giuseppe Verdi zag zitten. Zo onthutst was hij, dat het niet eens bij hem opkwam dat Verdi reeds lang dood was. De koorleider gaf teken en begon het groot orkest zenuwachtig en onzeker te dirigeren. Verdi sloeg de armen in de lucht van verontwaardiging, ijsbeerde door de loge, stopte de oren dicht en ging zo ver, mee te dirigeren. De arme koorleider werd langsom zenuwachtiger, viel uit de maat, vergat stukken, kortom « La Traviata » viel als een baksteen...

Na afloop kwam een dienaar de wanhopige koorleider melden, dat de meester hem wou spreken...

— Welke meester?

— Maestro Verdi. Hij wacht in het groot salon.

De dirigent opende de deur van de ontvangstkamer en daar stond in het midden van het vertrek de glazen kist van Sneeuwwitje (die gebezigd was voor de kindervoorstelling) en in de kist lag de acteur Haase als Verdi, die zich bij het binnentreden van de ongelukkige koorleider, omdraaide...

PIET HEIN EN DE SUIKERVLOOT

DOOR
ROB YSENBRANDT

SUIKER- en niet zilvervloot? Held van een suikervloot, Piet Heyn? Jawel, en een daad niet minder « groot » : hoor maar. In Lentemaand van het jaar 1627 ligt een vloot van negen schepen en vijf jachten voor de Baai Todos os Sanctos, aan de kust van Brazilië. Op het vlaggeschip waait de wimpel van Pieter Pietersz Heyn, admiraal en kapitein-generaal. Niet om de Portugese stad San Salvador te beschieten zeilen hier schepen van de West-Indische Compagnie. Ginder, veilig onder de batterijen van het fort, liggen de dikke galjoenen, zwaar van de suiker voor Lissabon bestemd.

Koene zeeheld om geen list verlegen, deelt de admiraal zijn krijgsplan aan de gezagvoerders mede. Hijzelf zou vooraan varen, de « Schout-bij-Nacht » zou wat achterblijven en het fort tot zwijgen brengen. Werd de aanval te vroeg ontdekt, dan zouden de eerste vier schepen hun eigen vloot met los kruit « onder vuur nemen ». Om de Portugezen helemaal te misleiden, zouden zij bij het kerkje boven Villa Velha saluutschoten lossen.

De derde Maart des morgens stak een gunstige zeewind op : de admiraal gaf het bevel tot de aanval. Ankers werden gelicht, de zeilen bolden en knalden aan de ra's, en de schepen van de Compagnie gleden, met vier « Portugezen » voorop, de baai binnen. Daar sloeg de wind ineens om, zodat het twee uur werd eer de suiker-galjoenen werden bereikt. Intussen had het fort de list doorschouwd, alle kanonnen brandden los, en kogels hagelden op de Compagnie-schepen neer.

Onverschrokken stevende de admiraal door en schoof zijn vlaggeschip tussen de schepen van de Portugese vlootvoogden in. De schepen lagen niet meer dan een steenworp van elkaar zodat elke volle laag de rompen deed sidderen en splijten. Masten werden versplinterd, zeilen tot flarden gereten, want en takels doorschoten. De eerste Portugees was spoedig buiten gevecht en streek de vlag; de tweede werd door herhaalde volle lagen lek geschoten en in de grond geboord. Midderwijl waren ook de andere aanvallers in de baai gedrongen; zij zetten boten boordevol gewapende mannen uit, en tastten de suikerschepen aan, die dicht onder het fort waren gekropen. De Portugezen, overrompeld, begonnen overboord te springen, en lieten hun schepen in de steek. De Nederlanders juichten : drie en twintig schepen werden buit gemaakt en weggesleept!

Maar het hevig gevecht had ook Piet Heyn's vlaggeschip, de « Hollandia », zwaar gehavend. Bij ebbe, toen het poogde onder zeil te gaan, geraakte het aan de grond. Onder het onophoudend geschut van het fort, seinde de admiraal naar zijn vloot om hulp.

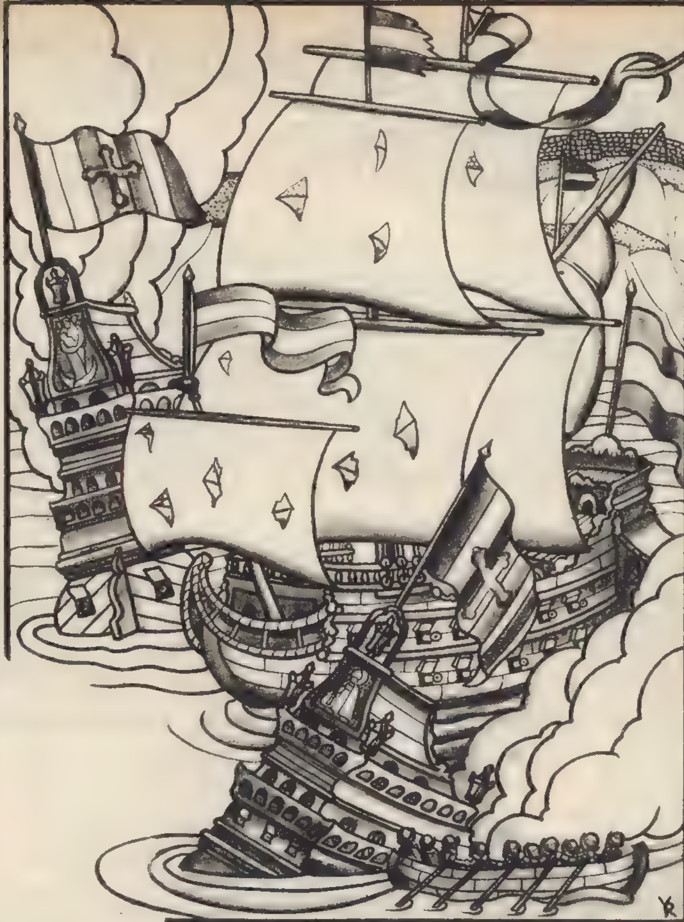
Terwijl aan boord van de « Hollandia » de gaten worden gestopt en met alle macht wordt gepompt, wendt de « Oranjeboom » de steven, doch vliegt met een oorverdovenden slag, door eigen kruit in de lucht. Slechts een tiental opvarenden, deerlijk verminkt en verbrand kunnen worden gered. Piet Heyn verliest geen tijd. Hij doet de dure stukken geschut overboord gooien — maar met de vloed rijst het water evenveel binnen als buiten het schip. De « Hollandia » is verloren. Het wordt in brand gestoken, en de admiraal stapt op de « Walcheren » over.

De volgende morgen werd de suiker overgeladen en op vier goed bewapende schepen naar het vaderland afgezonden. Zij bevatten, naast huiden en vaten tabak, meer dan twee duizend vijf honderd kisten suiker... Met de buit gemaakte schepen herstelde Heyn de verliezen van zijn vloot, en toen het hem kort daarop ter oor kwam dat een nieuwe voorraad suiker werd verscheept, verscheen hij opnieuw voor de baai Todos os Sanctos.

Twee schepen werden onmiddellijk aangevallen, geplunderd en in brand geschoten... verder was in de hele baai geen mast meer te zien. Admiraal Heyn begreep wat er gebeurd was : de Portugezen, door de ervaring geleerd, hadden hun suikerschepen stroomop gebracht, buiten bereik van zware slagschepen. Slechts met sloepen zouden zij te genaken zijn. Een bark op verkenning uitgestuurd, keerde 's avonds terug met een Portugese hulk, en het bleek dat Heyn's vermoeden hem niet had bedrogen.

De hele vloot stuurde de baai binnen. De sloepen werden uitgezet, en versterkt met een paar jachten, zeilden zij, onder de persoonlijke leiding van de admiraal, stroomop, tot zij achter 't geboomte in een bocht twee schepen aantroffen. Het ene werd overweldigd, het andere vlood en werd achterna gezet. Daar werden de Nederlanders onthaald op onverwacht geschut van drie schepen die de aanval hadden voorzien. Heyn dacht na. De buit was ontdekt, en daar de schemering inviel, achtte hij het geraadzaam het roer om te gooien, om 's anderendaags opnieuw toe te slaan.

Tegen de middag zeilde de kleine vloot de stroommonding binnen : aan het roer van de eerste sloep zat weerom Heyn, de admiraal. Het was vloed, en de Portugezen hadden hun drie schepen nog verder inland getrokken. Hier was het vaarwater smal : de masten van de jachten geraakten in de krakende boomkruinen verward, zodat de boten alleen verder roeiden. Zij stootten op heftig musketvuur. Hardnekkig werd er gevochten, en de Nederlanders hadden onverrichterzake moeten afzwenken, indien niet Piet Heyn hen met zijn verbeten wil had bezield, en tot een stormloop gedwongen.

Nu dienden de prijzen naar de baai gebracht. De rivier was bochtig en ondiep : sloepen moesten werp-ankers voorop dragen, waaraan de schepen zich dan ophieuwden. Langs de oever echter hadden de Portugezen musketiers opgesteld, en in de stroommonding het achtergelaten schip in de grond geboord, zodat de admiraal als een rat in een val zat gevangen. Doch deze admiraal heette Piet Heyn. Hij voer zelf stroomaf om de toestand te verkennen, en gaf zijn bevelen.

Op de prijzen had men huiden gevonden : met deze huiden deed hij de beschansing van de sloepen ophogen; aan dek van de jachten werden lichte stukken geschut geplaatst. Dan roeiden de sloepen vooruit en legden de ankers; de grote schepen hieuwden zich langzaam op, scheepslengte voor scheepslengte, tot een moordend musketvuur over het water knetterde. De huiden deden hun dienst. De kogels haperden in het zware leder of schampten af; de pikbroeken roeiden uit alle macht, en loodsten de jachten en de prijzen veilig in de baai. Onder de neus van de Portugezen werden honderden kisten suiker op stevige zeeschepen overgeladen.

Met zijn kostbare lading goed weggestouwd, zeilde admiraal Pieter Pietersz Heyn de baai Todos os Sanctos uit. Van de Heren XIX ontving hij een gouden keten met penning.

VOLGENDE WEEK :

PIET HEYN EN DE ZILVERVLOOT

MONSIEUR VINCENT

Vandaag publiceren we de eerste plaat van het tekenverhaal Monsieur Vincent, *getekend door Raymond Reding, die jullie reeds kennen als illustrator van talrijke verhalen en de roman* Het Adelaarsnest. *Wij zijn er van overtuigd dat jullie aan dit verhaal genoegen zult beleven.*

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

IN HET JAAR ONZES HEREN 1593 WOONDE IN DE LANDES (ZUID-WEST-FRANKRIJK) DE FAMILIE DE PAUL. HET WAREN KLEINE BOEREN, DIE KARIG MOESTEN LEVEN OM DE TWEE EINDJES AAN ELKAAR TE KNOPEN EN ER WAREN GEEN KNECHTEN, NOCH MEIDEN, NOCH KOEJONGENS; DE ZONEN EN DE DOCHTERS VAN DEN HUIZE DEDEN AL HET WERK ZELF.
EN ZIEHIER WAT ER OP ZEKERE DAG IN DIE BOERDERIJ GEBEURDE...

(Wordt voortgezet.)

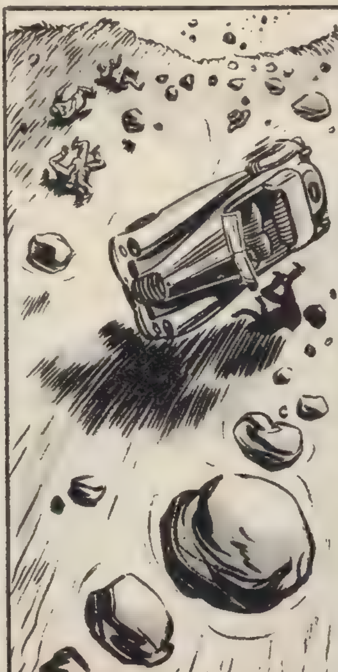
DE RODE RAPIER

John Best en zijn vrienden reizen naar Italië, waar ze zullen deelnemen aan de race van de Dolomieten. Onderweg worden ze aangevallen door gevaarlijke bandieten, die het op de Rode Rapier gemunt hebben...

Intussen, in een gevaarlijke bocht van de weg, verliezen de bandieten de controle over het stuur. Door de grote snelheid kantelt de wagen en rolt de helling af...

De schijnheilige Lucas is bij onze vrienden geraakt...

Ik hoop maar dat er jullie niets ernstigs overkomen is ? Ik heb lang werk gehad om die vrachtwagen van de autoweg te krijgen !

Dank zij Sexton Blake mislukte het plan van de bandieten. Maar, nu zijn we weer voltallig en deden we er beter aan voort te maken. De grens kan niet ver meer zijn...

De kleine karavaan reist verder en komt zonder incidenten de grens over. Dan komen ze in het gebergte waar de beroemde koers van de Dolomieten zal verreden worden.

Kijk me dat aan ! Net allemaal haarspelden ! En het is hier zo verlaten als in de woestijn. Puik land voor de gangsters !

Kijk, Tinker, daar is ons hotel. Ik ben eigenlijk blij dat die reis ten einde is !

De *Rode Rapier* mag wel eens behoorlijk nagezien worden, Lucas. Vóór de koers moet de wagen tiptop in orde zijn. Blake en ik gaan intussen even de weg van de koers verkennen...

Ik blijf bij Lucas. Ik zou eens graag zien hoe die *Rode Rapier* gebouwd is

ROLAND DAVIES

Als Stone nu eens kwam opduiken. Van die knaap zouden we in een handomdraai verlost zijn en ik kon meteen de filmen afgeven voor de anderen terug hier zijn..

Volgende week : LUCAS WERPT HET MASKER AF !...

(Wordt voortgezet.)

ZULLEN WE OOIT DE ZEE UITDRINKEN?

Herinneren jullie dat de grote wereldstad New York vorig jaar watersnood kende en de burgemeester een pathetische rede uitsprak waarin hij verzocht alle lekkende waterkraantjes te laten herstellen, zich nog slechts één s in de week de weelde van een bad te veroorloven en geen water meer te drinken ? Wij hadden die New Yorkers graag wat van ons regenoverschot gezonden, maar dat was onmogelijk. Nu, de kunstmatige regenmakers waren er als de kippen bij om hun wetenschap in de praktijk om te zetten. De resultaten waren niet buitengewoon schitterend...

HET is inderdaad een feit dat de watervoorraad steeds slinkt. Het regent wel, doch het water dat door de aardlagen zijpelt, stoot nog zelden op ondoordringbare rotsen om daar grote reservoires te vormen. De waterbronnen zijn, in tegenstelling met wat men over 't algemeen gelooft, **niet onuitputtelijk.** Twee of drie kilometers diep in de aarde is het zo heet, dat het water er kookt en niet meer verder dringt. Al naar gelang de aarde afkoelt, dringt het water dieper en verplaatst zich steeds meer en meer naar het centrum. Daar de hoeveelheid water aan de oppervlakte van de aarde gering is, in verhouding tot de omvang van onze aardbol, zal de aarde droog zijn alvorens ze gevoelig afgekoeld is. De woestijnen zijn hiervoor het beste bewijs. De Sahara was, duizenden jaren geleden, een vruchtbare, rijke streek bezaaid met machtige palmbomen. Er woonden wilde dieren en vele zwarte volkstammen. Nu is het een eindeloze zandwoestijn die zich nog steeds uitbreidt. Het trotse Babylon en ook Ninive verdwenen onder het zand. Centraal-Azië is altijd droog en heeft altijd dorst en de woestijnen van Gobi en Arabië denken er nog lang niet aan hun opmarsj te staken.

HOE ZOUT IN DRINKBAAR WATER VERANDEREN ?

We laten ons niet afschrikken door deze zwarte vooruitzichten, want de aarde koelt slechts langzaam af en het verdwijnen van de oceanen zal nog niet voor morgen zijn. Niettemin blijft de verzanding een heel ernstig probleem.

Jullie hebben al wel eens een flinke teug zeewater geslikt tijdens de vakantie, hé. 't Was zeker niet lekker, doch zou het nu niet mogelijk zijn het zout uit het zeewater te halen en er aldus drinkbaar water van te maken ? Sedert vele jaren beschikken grote schepen over een installatie om zeewater drinkbaar te maken. Zo'n installatie is echter kostelijk en wordt niet veel gebruikt. Tijdens de oorlog lag een groot deel van de Amerikaanse oorlogsvloot in de Stille Oceaan en men was verplicht deze van drinkwater te bevoorraden. De maatschappij **Little** van Cambridge, in Massachusetts, slaagde er in een nieuw distillatieprocédé uit te werken met samengeperste stoom. Het water wordt slechts verwarmd om het hele proces te beginnen. De voortgebrachte stoom wordt mechanisch samengeperst wat zijn temperatuur doet stijgen; de ontsnapte hitte, aldus verkregen, heeft de verdamping van een nieuwe hoeveelheid water voor gevolg, enz.

Dank zij deze methode is het mogelijk een hectoliter drinkwater te verschaffen tegen 2,3 cts. of ongeveer 1,25 B. frs.

HET IJS VAN DE ZEEEN IS NIET ZOUT !

In de reddingsboten beschikte men tijdens de oorlog ook over een middel om zeewater drinkbaar te maken. Men gooide een bepaald chemisch poeder in het water, de onreinheden zonken op de bodem en men had het water nog slechts door een filter te gieten om het te kunnen drinken. Er is nog een ander middel. Door een chemische stof worden zekere moleculen gebroken om er andere te vormen, met het gevolg dat de vele onreinheden van het water vervangen worden door onschadelijke bestanddelen.

Eindelijk denkt men er ook aan het zeewater te bevriezen. Het is iets wat de natuur reeds lang doet, zullen jullie zeggen en dat is waar. Het ijs is niet zout; doch puur en klaar water. Maar, helaas, men heeft er nog niets op gevonden om de koude van de Poolstreken op economische en practische manier na te bootsen.

We mogen er zeker van zijn dat de mens er te gelegener tijd iets zal op vinden om de droogte te bestrijden en, we mogen nu reeds zeggen, dat het drinkbaar maken van zeewater niet betekent : de zee uitdrinken !

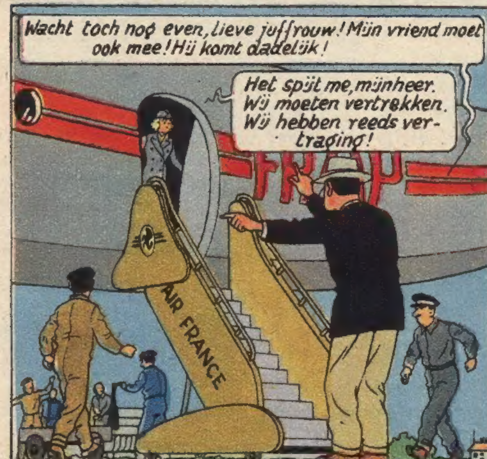
Misschien drinken we eens limonade gemaakt van zeewater en Coca-Cola afkomstig van de scheikundige ijsvlakten van de Stille Oceaan. De mensen met een « droge lever » zullen om dit vooruitzicht wellicht hartelijk lachen en zeggen : « Zover hebben die waterdrinkers het reeds gebracht ! »

De schoonste « verzanding » in ons land is het Zwin, ga naar dit natuurschoon kijken voor het verdwijnt, want daartoe bestaat veel gevaar !

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

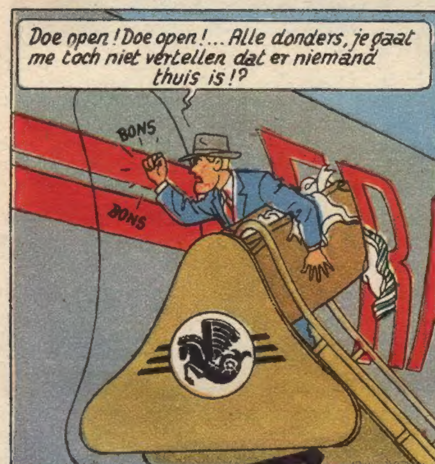
Moreau en Barelli zoeken gevaarlijke bandieten. Ze vernemen dat de bendeleider op Nusa-Penida een landgoed bezit en Barelli besluit er op af te trekken...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

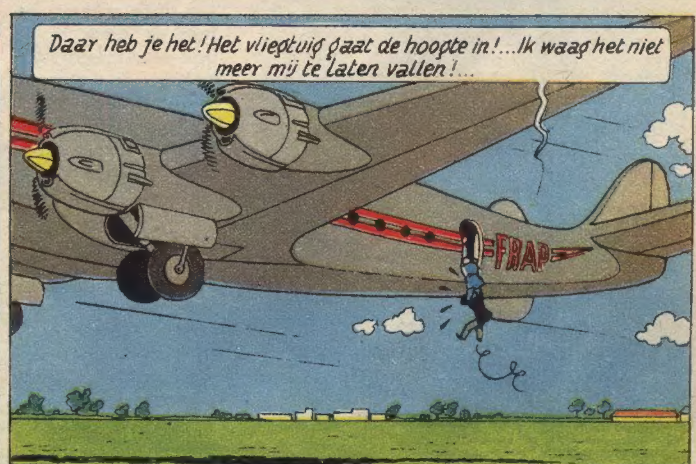

(Wordt voortgezet.)

De kleine Sirene

EEN SCHILDERSCHOOL VOOR DE JEUGD

OP klokslag twee kwamen de eersten haastig aangestapt. Even later draaide er nog een zwerm jongens en meisjes de hoek om en hadden allemaal zulke ernstige gezichtjes, dat ze op samenzweerders leken die zich naar een geheime bijeenkomst repten. De kleinsten stapten heel netjes en fier aan de hand van hun moeder of vader, en de grootsten drentelden achteraan met een airtje van gentlemen, die zich naar hun club begaven voor een partijtje biljart of bridge.

Ik volgde hen op de voet en stapte, net als zij, binnen in het huis nummer 8 van de Wolvengracht, te Brussel, doorkruiste een tentoonstellingszaal en klauterde de nauwe wenteltrap op... Ja, ik had het gevonden ! Ik was in het rijk van de kunstenaars van **De Kleine Sirene !**

Het is een grote zaal met witgekalkte muren en een zoldering van glas. Overal staan er schilderezels opgesteld en hier en daar bemerk je een meesterwerk dat met duimspijkertjes aan de muur is gespeten. Pas op waar je loopt, want overal staan er emmertjes water op de grond naast grote aarden teljoren vol heerlijke kleuren !

Verschillende kleine artisten zijn reeds aan het werk en ik hoor een moeder zeggen : « 't Ware toch voorzichtiger hem een schort aan te doen ! » En 'k zou het geloven ! Die kunstenaars in de dop werken met een energie, een ijver en 'n brio, dat de verf lustig in de ronde spat...

Jos is elf jaar en specialist in het tekenen van paarden. In een handomdraai schetst hij renpaarden in volle galop.

Jan is twaalf, en schildert een indrukwekkend fresco. Auto's trams, taxis, vrachtwagens, fietsen en politieagenten wemelen door mekaar en hier en daar zie je ook een meelijwekkende voetganger.

Het spreekt vanzelf, dat Jan dit alles in warme kleuren heeft geborsteld. De meisjes werken veel rustiger, doch met ijver en toewijding. Hier staat Anne-Marie, een trouwe lezeres van « Kuifje », die in de recente tekenwedstrijd de elfde plaats van haar reeks wegkaapte.

Af en toe bekijken de kunstenaars hun werk van op afstand met één oog dichtgeknepen, terwijl ze peinzend op de steel van hun penseel zuigen...

Ginds werkt Olivier. Hij is nog maar drie en half jaar en laat zich een schort voorbinden met de waardige ernst van een hogepriester. Olivier, met zijn rond en blozend gelaat waarin slimme oogjes blinken, is nog te klein om aan een schilderezel te werken, daarom heeft men zijn papier tegen de muur gespijkerd zodat hij er goed aan kan. Olivier loopt met zijn bord in beide handen naar « mijnheer » om kleuren te halen.

— Zwart voor een weg, mijnheer !

Een mijnheer geeft de kleine kunstenaar wat glanzende zwarte verf op zijn bord.

— Heb je nog meer nodig, Olivier ?

— Ja. Groen voor mijn bomen, geel voor het dak van mijn huis en rood voor de ramen.

Olivier is zielsgelukkig met de mooie kleuren die zijn bord vullen en stapt fier als een pauw naar zijn plaats.

★

Zo ziet het er uit in de zaal **De Kleine Sirene** waar iedereen mag tekenen en schilderen naar hartelust. Het is een « onderons » van kleine kunstenaars. Er is geen leraar die zegt : « Je moet dit en je moet dat ! Let op je potlood ! Hou je krijt beter ! Leg er niet zoveel kleur op, jongen ! »

Er is zelfs geen strenge studiemeester, doch alléén een jonge, vriendelijke, discrete mijnheer die slechts raadgevingen verstrekt, wanneer men er hem om verzoekt.

Nu kunnen jullie wel raden hoe fit de kunstenaars van het palet zich voelen en met welke ijver ze iedere Donderdag tussen twee en vier uur, aan de slag gaan in hun atelier van **De Kleine Sirene.**

Als ze moe zijn of de muze niet komen wil, gaan ze met de handen op de rug een toertje maken en kijken wat hun buurman doet. Soms geven ze door een goedkeurend gemompel te verstaan dat het hun bevalt, andere keren kuchen ze ietwat misprijzend. De schilder voelt dat hij in het oog gehouden wordt en is zenuwachtig. Met een ruk draait hij zich om en vraagt :

— Wel ! Wat is er volgens jouw verkeerd aan ?

— Je tram ! Hij heeft platte wielen !

Met heilige verontwaardiging :

— Dat is gewild, m'n beste !... Het is om de indruk van geweldige snelheid te geven !

De criticus zucht en loopt voort. « 'k Had beter gezwegen », denkt hij.

★

Tien vóór vier. Tijd om alles weg te bergen. De penselen worden in de emmertjes schoon gespoeld, de schort opgeplooid en de handen gewassen. Allen werpen ze nog een laatste blik op het onvoltooid werk dat ze voor een hele week moeten verlaten...

Kwam de volgende Donderdag maar vlug, dan mogen ze immers opnieuw beginnen !

★

Onze vrienden die zich voor deze nobele conste interesseren, onthouden dit adres : **De Kleine Sirene** (La Petite Sirène), Wolvengracht ,8, Brussel.

Jullie zijn welkom iedere Donderdagnamidag, van 2 tot 4 uur.

Deelnemingskosten : 20 frs.

Victoria presenteert

CHOKO

Het Nikkertje

Lenig en vlug haalt Choko een reeks acrobatentoeren uit en de slang volgt hem heel dicht....

Choko zwaait en zwiert door de bomen en doet het zo meesterlijk

.... dat de slang ....

zichzelf in wel honderd knopen windt!

Een weinig later staan ze in de kruin van de boom....

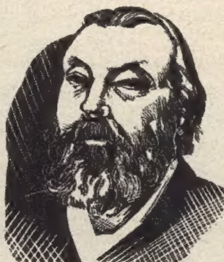
(Wordt voortgezet.)

HET VATIKAAN

is de meest bezochte plaats van Europa ten minste voor het jaar 1950. Daarna komt het Kasteel van Versailles, waar voor het afgelopen jaar het aantal bezoekers 760.640 bedroeg.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

PETER BENOITHERDENKINGEN

Antwerpen bracht hulde aan de meester op 11 Maart jl. met de uitvoering van de Rubenscantate, onder leiding van Flor Alpaerts. Onder leiding van Lodewijk de Vocht werd te Brussel de Rubenscantate op een schitterende wijze voor het publiek gebracht. De Nationale Radioomroep heeft verschillende werken van Benoit op het programma gezet en Harelbeke, de geboortestad van de meester, heeft zijn grote zoon plechtig gevierd. Te Gent heeft op Zondag 3 Juni de uitvoering plaats van De Pacificatie van Gent en te Kortrijk gaat op 13 Juli a.s. de uitvoering door van Joncvrou Cathelijne. De Schelde wordt op 21 Juli ten gehore gebracht te Antwerpen door een uitgelezen schaar koren en solisten, onder leiding van Leonce Gras. Het Paleis voor Schone Kunsten, te Brussel, zet zijn deuren weer open voor Benoit op 15 Oktober voor de uitvoering van het machtig oratorium De Oorlog, dat door niet minder dan achthonderd zangers zal verklankt worden, onder leiding van Leonce Gras. Dit is dan meteen het slot van dit groots herdenkingsjaar.

Hoeveel telefoons per 100 inwoners?

Verenigde Staten	22,1
Zweden	21,8
Canada	19,6
Zwitserland	18,2
Denemarken	15,8
IJsland	13,9
Finland	7,7
Luxemburg	7,6
België	7,5
Frankrijk	5,6
Oostenrijk	5,3

Waar zijn de meeste telefoons?

Stockholm	46,9
Bern	42,1
Kopenhagen	32,3
Oslo	25,9
Londen	25,0
Brussel	22,7
Helsinki	22,2
Parijs	22,1
Reykjavik	20,5
Rome	13,8

KORTE BERICHTEN

EEN BOEK VAN 7.400.000 FRS.

In New-York werd een boek van de Franse filosoof Montaigne geveild. Frankrijk kocht het werk voor 7.400.000 Franse frs. Het zal bewaard worden in de stadsbibliotheek van Bordeaux, waar nog andere documenten die betrekking hebben op Montaigne te zien zijn.

OLIFANTEN OP REIS

In Zuid-Oost-Afrika heerst er een geweldige droogte en de olifanten verlaten de oerwouden van Kenia om zich naar de kust te begeven. Er wordt gemeld dat een kolonne van niet minder dan tweehonderd dieren de lange marsj naar de kust begonnen is. De voorhoede hiervan, een tiental olifanten, zijn reeds aangekomen en werden door de kustbewoners gedood.

EEN VANGST DIE DE MOEITE LOONDE

Australische vissers vonden in hun netten een reuzenschildpad die negenhonderd jaar oud moet zijn. Ze woog minder dan één ton, was 2,50 meter lang en had geen schild, doch een zeer dikke huid. Men denkt dat dit de grootste schildpad is die men ooit ontdekt heeft.

VERZORG JE OGEN!

In een nieuwe school te Northhampton (Groot-Brittannië) schrijven de leraars met blauw krijt op gele borden om de ogen van de leerlingen niet te vermoeien!

WELKE HOLLANDSE SCHRIJVERS WORDEN LIEFST GELEZEN?

Volgens de uitslag van een door het Nederlands Instituut voor Opiniepeiling ingesteld onderzoek, zijn van twaalf opgegeven auteurs Anne de Vries, A.M. de Jong en Jan de Hartog de meest gelezen schrijvers met respectievelijk 40,35 en 35 pct, terwijl Arthur van Schendel 8, Anna Blaman 4, Vestdijk 3 en Bordewijk 2 pct behaalden. Daartussen staan A. den Doolaard met 16, Antoon Coolen met 14 en Leonard Huizinga met 10 pct. Zes en dertig pct van de Nederlanders van drie en twintig jaar en ouder (dat zijn er meer dan twee millioen) kunnen geen enkel door hen gelezen boek van een dezer auteurs noemen!

— Waar is de bretellenrayon, a.u.b.?

— Opgepast, 'k moet niezen!

(Wordt voortgezet.)